

ГОРАН КОРУНОВИЋ

ГОЈАЗНИ ЛЈУДИ ЛЕПШЕ ГОРЕ

МЛАДЕЖИ БЕОЊАЧА

Ниси вукодлак али јеси на задњим ногама,
Одмахнеш поводац и таму проводиш
У дилерским прилазима згради,
Клизаш низ улични одјек понорнице
И удаљаваш гласовима пекаре пред зору

У крви још увек немаш зимске шупљине
Али дробаш њух и дубоко ти прилазе,
Као дечак ситан хлеб си одбројавао
У млеку са лицем снега
И гладне трагове остављао у порцијама,
Сада влажиш губицу за вејавицом,
За скровиштима која пробијају са дна

Не ојачаваш чопор иако товиш
Вукодлаке по небодерима,
Сам као одрани пастир,
Сипа која точи бело мастило,
Колико месечевих зрака
Пршти на врху игле,
Колико кратера завија
На твоје ноћно лице

Некада те наслутим по дану,
Младежи беоњача

Избледели у неједнаке звезде,
Задржиш поглед као да ћеш прићи
Али брзо се покориш људском облику,
Једно крзно далеко од преображаја

ГОЈАЗНИ ЉУДИ

Гојазни људи лепше горе. Светла је више.
Засади своје отежале сандале и тињаћеш
До кљова као ратни вођњаци.
Синоћ су нечији килограми планули
Дуж улице и до зоре је по стаклима
Гребао издахнути плин.

Ко нема меса међу ребрима
Нема ни ватре под табанима.
Једном смо намамили
Танког мешанца под накривљену шупу
И успавали га на сланим решеткама,
Надали смо се огњеном клупку
Одмотаном у комшијску живицу
А добили исплажени језик бензина,
Телаву траку преко изгладнеле грбе.

Синоћ сам у парку видео ломачу
Како веје варнице преко снега,
Стајала је затечена пламеном
Букнулим из целулита и подизала браду
Као пред водом која надире.
Пришао сам да угрејем дланове
И угледао очи коначно изрониле
Из дупљи, зуриле су у мене из пећи
Поплављене миром и топлином.

Долазе празници и породице се полажу
У фолије загрејаних зидова,
По која успорена капуљача
Узраста димом
Или се фосфорни стуб
Гаси испред маркета.
Од јутра ветар преврће
Мртве гране или неухрањене руке,
Најлон коже обавија се и провиди,
Марама без укуса приземљује се
Преко мога лица. Свлагим је
На асфалт и журим кући.
Данас за ручак имамо пасту
И одрезак са пиринчем.

ЗОВИ ПЛАНИНУ

Медведа драже дуге, мртве косе
Разбацане по испуштеним јаругама,
Обавијене око кишних кочева
И крила.
Савијен је и стари вук што тугује и лије,
Преврће кости и грува се о стене.
Молим се за снег,
Да руке ми се окрену
Пламеном и снагом,
Да струже се накривљено брдо,
У лѣту да буду рогови
И скије.
Чизме и огртач су закопани
У реци, воде режу
Литице и односе дланове,
Мало изветреле хране
И ништа више.
Хајде обеси стабла и разапни шатор
Магла је.
Траје зора.
Луди четинар светли.
Лепет ореола однекуд.
Неко време ништа и дисање се
Врати међу живе.
Вилице се брусе
О преостали живи срп,
Дивљи шлемови
Напуштају грање.
Руде ћуте пред
Белим што долази.
Бићеш дуго без људског гласа
Над овим пећинама,
Бићеш прободен зрацима
Који те подижу у зиму.
И заменићеш очњаке дечака
За душу звери.
Зато управо сада
Без одлагања
И из последњих жила
Зови планину